

Antidogma – Nyugat: a disszidensek hajnala

2014 április 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Nyugaton eljött a PC-norma megszegésének ideje, ami a disszidencia mint társadalmi jelenség robbanásszerű növekedésével jár: {...}

{...} disszidens írók elutasítják a környezet? konformizmust; disszidens m?vészek elvetik a kortárs „nem-m?vészet” (non-art) kánonjait; politikai disszidensek nem asszisztálnak többé az intézményesített pártokrácia vircsaftjához; gazdasági disszidensek remete életmóddal láznak a fiskális állam ellen; erkölcsi disszidensek elítélik a homoszexuális házasság intézményét; nacionalista disszidensek szembeszállnak az európai népszégek lecserélését célzó bevándorló-invázióval; pacifista disszidensek nemet mondanak az atlantista-cionista háborús uszítóknak.

A szovjet másként gondolkodóknak jó sajtójuk volt Nyugaton a '70-es években, mert lehetővé tették a Szovjetunió bírálatát az emberi jogok alapján (amelyek jogi corpora akkoriban kezdett kialakulni), és különösen a többnyire zsidó másként gondolkodók kivándorláshoz való joga alapján.

Ugyanakkor a kommunizmus rejtett valóságát is felfedték, még ha valójában már mindent tudtak róla Viktor Kravcsenko óta (A szabadságot választottam, 1946), sőt jóval korábban is. Emlékezhetünk többek között Vlagyimir Bukovszkij, Alekszandr Zinovjev, Leonyid Pliuscs és persze Alekszandr Szolzsenyicin nevére, akik azonban kezdtek kevésbé érdekelni a Nyugatot, amikor kijelentették, hogy a „szabad világ” sem maga a Paradicsom, és még kevésbé, amikor a kommunizmus bukása után inkább hazatértek Oroszországba, mint például Szolzsenyicin.

A disszidencia jelensége egy rendszer elhasználódását jelzi, a disszidensek megjelenése pedig azt, hogy a rendszernek kezd beakonyulni. A disszidencia ugyanis megfelel annak a ténynek, hogy egy el?re nem látható napon és módon a rendszer egyes alattvalói elhatározzák, hogy többé már nem vesznek részt az ösznépi konszenzusban, ráadásul elfogadva azt is, hogy ennek személyesen viselik az ódiúmat. Ez azt jelenti, hogy többé már nem hisznek a rendszerben, amelyben élnek, és nem félnek a megváltoztatását akarni. Így a f?leg a rezsím által elkényeztetett értelmiségiek és kutatók között verbuválódott szovjet disszidensek megmutatták, hogy a kommunista mítosz már a „proletariátus élgárdáját” sem lelkesíti. Ahogyan azt Szolzsenyicin írja A tölgy és a borjú című esszéjében, a disszidencia létezése ismételt pörölycsapásokkal sújtotta a szovjet rezsímet, amelyek annál is rettenetesebbek voltak, mert magából a rendszerből jöttek. Egy makacs borjú végül képes kidönteni egy öreg tölgyet is.

Ma a disszidencia Nyugaton bukkan fel újra. Julian Assange, Bradley Manning és Edward Snowden ugyanis a XXI. század disszidensei, és egykori szovjet el?futáiraikhoz hasonlóan el?re jelzik, hogy a nyugati rendszer bel?l?l repedezik. Noha angolszászok, tehát a nyugati rendszer domináns népességéb?l származnak, ez a három disszidens egy napon elhatározta, mégpedig el?re nem látható módon, hogy felfedik a világ el?tt az amerikai politika rejtett valóságát, fényt derítve arra a titkos lehallgató tevékenységre, amellyel az amerikai NSA a világ kommunikációját kémleli, és amelyben Snowden maga is közrem?ködött, vagy megszervezve titkos amerikai katonai és diplomáciai dokumentumok kiszivárogtatását a WikiLeaksen keresztül, amelyre Assange és Manning vállalkozott.

Ezek a disszidensek bizonyára tisztában voltak a kockázatokkal, amelyeknek kitették magukat. Mégis felvállalták azokat, ezzel is bizonyítva, hogy az igazság követelményét magasabbra helyezik, mint a saját biztonságukat vagy a nyugati rendszerrel szembeni lojalitásukat. Disszidenciájuk a telekommunikációs hálózatot és az internetet is érinti, tehát a nyugati rendszer reaktorának szívét és a népi elégedetlenség f? vektorát. Mindhárman fiatalok, ami azt mutatja, hogy az elégedetlenség egyre mélyebbre hatol a rendszerben.

A nyugati disszidensek sorsa egyáltalán nem irigylésre méltóbb, mint a szovjeteké volt. Ez utóbbiak természetesen nem találtak volna menedékre a Varsói Szerz?dés tagállamaiban, és ugyanez a helyzet a XXI. század disszidenseivel is: a nyugati blokk egyetlen „szabad” országa sem kockáztatta meg, hogy befogadja ?ket, és packázzon az amerikai „nagy testvérrel” (még azok sem, amelyeket kikémlelt az NSA), noha valamennyit elárasztják a világ minden részér?l érkező menekültek. Az oligarchia médiája persze „b?nöz?knek” és „huligánoknak” titulálja ezeket a disszidenseket, ahogyan a szovjet pártsajtó is tette egykor.

Manning, aki már 1200 napot töltött a rácsok mögött, 35 év börtönt kapott, még ha el is kerülte az „ellenséggel való összejátszás” vádját, amely életfogytiglanit jelentett volna számára. (Mellesleg szólva az amerikai katonai ügyészség a világ maradékát láthatóan ellenséges területként azonosítja.) Egy napon majd ?t is felakasztva találják a cellájában, ahogyan az néha megesik Nyugaton? Assange feje fölött, aki Ecuador londoni nagykövetségére menekült, kiadatási kérelem lebeg, különböz? vádpontok, köztük állítólagos nemi er?szak alapján. Legutóbb már azt is ráfogták, hogy – horribile dictu – a széls?jobbal kokettált (Le Monde, 2013. augusztus 23.), ami Nyugaton a szovjet éra „ellenforradalmi tevékenységének” felel meg. A kémkedéssel, valamint kormányzati javak eltulajdonításával és illegális felhasználásával vádolt Snowden pedig csak ideiglenes menedéket kaphatott Oroszországban.

A mindenféle deviánsokkal általában olyannyira el?zékeny nyugati médiumok szinte egyhangúan igyekeznek diszkreditálni tetteik jelent?ségét, rágalmakkal és pletykákkal kompromittálva személyiségük integritását. Ez a médiatikus gulág persze kétségtelenül lágyabb, mint szovjet prototípusa volt, de ugyanazt a célt szolgálja: elhallgattatni és társadalmilag halálra ítélni. A Nyugat a XXI. század Szovjetuniója, ahol egyre nő a disszidensek száma, mégpedig ugyanazon okból, mint egykor a Szovjetunióban: mert egyre kevésbé hisznek az ideológiai hazugságoknak, amelyeken a rendszer nyugszik, és egyre nő a bizalmatlanság „fényes jövője” iránt. Dacára a „demokratikus” gondolatrend?rségnek, a médiatikus gulágnak és a gazdasági fenyegetésnek, a disszidencia mindenhol terjed Nyugaton, egyértelm?en jelezve, hogy a rendszer napjai meg vannak számlálva.

Gazdag István - demokrata

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
